

situatie. Ze heeft geen ervaring met baby's. Ze had toen ze vijftien was een aantal keer opgepast, maar dat was geen baby geweest. Ze kon zich niet herinneren of ze ooit zo'n klein hummeltje had vastgehouden.

De baby begon druk met de armpjes te zwaaien. Het huilde niet, maar je hoefde geen kenner te zijn om te horen dat deze baby niet blij was.

'Je hebt het koud hè?' vroeg Eva zachtjes.

De baby had het satijnen lakentje helemaal losgeschopt. Ze was duidelijk een meisje; ze had geen kleertjes aan en het lakentje bedekte nu enkel haar gezicht.

Eva wist dat ze moest handelen; het was een koude avond en ze zou onderkoeld raken.

Heel voorzichtig trok Eva het lakentje van het gezichtje af. Eva schrok opnieuw; ze zag een baby met een gezicht vol rimpels en groeven. Een gezicht dat hoorde bij een tachtigjarige.

Wat moest ze doen? Dit is geen normale baby, dit is een monster, dacht Eva. Maar gelijk voelde Eva zich schuldig over haar eigen gedachten.

Voorzichtig pakte ze het kleine bundeltje op. Het lag in een soort bedje van stro. Ze legde de baby terug en nam haar in de soort van kribbe mee naar binnen. De baby spartelde heftig.

Eva probeerde zich te vermannen; het is gewoon een meisje met een monsterlijk gezicht.

Beschaamd beet Eva op haar lip. 'Eef, het is een baby! Met een heel oud gezicht,' zei ze zachtjes tegen zichzelf.

Eva keek vervolgens nog eens goed naar het kleine meisje. Ze had de mooiste ogen die ze ooit had gezien, felblauw, groot en vol met levenservaring. Haar wimpertjes waren lang en donker. Haar handjes en voetjes waren zoals ze moesten zijn. Op dat hele oude gezicht na zag ze er perfect uit.

Eva tilde haar voorzichtig op en sloeg het lakentje om haar heen. De baby bleef haar aankijken; Eva werd er zenuwachtig van. Het was niet de vragende, open blik van een pasgeborene, maar een intense blik die door haar ziel leek te gaan.

Ze legde het meisje weer terug, maar daar leek ze niet meer mee akkoord te gaan en ze begon te huilen.

'O, nee, niet huilen. Stil maar, ik pak je wel weer,' zei Eva zachtjes en

gelijk was de baby weer stil. Eva keek haar deze keer niet aan, maar voelde zachtjes aan de stof van het satijnen lakentje. Het was van hoge kwaliteit.

Voorzichtig voelde ze aan de teentjes, het voetje, de beentjes. Ze sloeg het lakentje open en zag nu een boom getekend op haar borstje. Dit was haar eerder nog niet opgevallen.

‘Jezus, wie doet nu zoiets?’ vroeg Eva meer aan zichzelf dan aan de kleine baby.

De boom leek wel getatoeëerd. Eva liet haar vingers over de lijnen glijden, maar je kon de lijnen niet voelen.

Eva keek naar haar gezichtje en volgde de rimpels in het gezichtje van dit meisje. Twee felblauwe ogen keken haar doordringend aan.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg Eva.

Natuurlijk kwam er geen antwoord.

Ze keek naar het bedje, dat op een kribbe leek. Nieuwsgierig keek ze hoe het gemaakt was. Er was een kleine ronding voor haar ienienienie-lichaampje, met donsveertjes en stro in elkaar gevlochten.

De bodem was van hout gemaakt, waarop sierlijke tekens stonden, en aan de zijkant zag ze iets wat op een lade leek.

Ze legde de baby voorzichtig op de bank, zodat ze haar handen vrij had. Heel voorzichtig probeerde Eva deze te openen en met een beetje gefriemel opende de lade een klein stukje.

Ze zag dat er wat in zat en haar nieuwsgierigheid nam de overhand.

Ze keek naar het kleintje, dat nog steeds rustig op de bank lag. Eva kon het allemaal niet rijmen; zoiets had ze nog nooit gezien. Met wat meer kracht opende ze het laatje, wat mooi was ingewerkt in het bedje.

‘Dit is vakmanschap. Wie laat er zo georganiseerd een baby’tje achter?’ peinsde Eva hardop.

In het laatje zat een klein flesje met een groene, fluorescerende inhoud en een stenen tablet, waar ze de tekst niet van kon lezen.

‘Mam, kun je niet even wat advies geven? Wat moet ik hiermee?’ zei Eva hardop.

Ze probeerde het te rationaliseren; het moest een fout van de natuur zijn. Rijke mensen hebben haar gekregen, maar schaamden zich zo voor haar oude gezichtje en hebben haar vervolgens achtergelaten bij het eerste het beste huis.

Waarom moest dat in godsnaam haar huis zijn?

Eva voelde een boosheid opkomen; je legt toch geen baby met deze kou bij een wildvreemde in een portiek? Misschien zou ze niet thuis zijn gekomen en zou de baby doodgaan van de kou. 'Wie doet nu zo iets? We leven toch verdorie niet meer in de middeleeuwen,' stamelde Eva en ze pakte het kleine bundeltje weer op.

Deze keer schonk het meisje haar een grote glimlach. Zag Eva dit nu goed? Kreeg ze nu daadwerkelijk een lach? Voorzichtig krulde Eva ook haar mondhoeken omhoog, onwennig. Wat moest ze hier nu mee?

Opnieuw schonk het meisje haar een lach. Eva voelde iets van binnen veranderen, al kon ze niet benoemen wat dat was.

'Wat moet ik nu met jou?' vroeg Eva zachtjes aan het kleine meisje.

'Je moet naar het ziekenhuis. Wellicht is hier een hele logische verklaring voor, een genetische afwijking die misschien zelfs wel verholpen kan worden. Dan zullen ze wel voor je zorgen. Ik kan niet voor je zorgen, ik zou niet weten hoe. Ik ben vijftientwintig jaar, dierenarts en weet niets van het moederschap af. Ik heb een vriend Jack, die nog niet, alhoewel, waarschijnlijk nooit klaar zal zijn om ouder te worden,' zei Eva resoluut tegen de baby.

En al helemaal niet als die niet perfect is, bedacht ze. Bij Jack moest alles perfect zijn.

'Ik breng je naar het ziekenhuis, zij zullen goed voor je zorgen,' zei Eva, nu meer tegen zichzelf dan tegen het kleine meisje.

De baby begon ineens hard te krijsen; het was geen huilen, maar ze was het duidelijk niet eens met de situatie. 'Sttttt, stil maar,' zei Eva.

Wat moet ik doen? Jack! Ja, ze zou Jack bellen; hij kon haar vast helpen. Hij zou haar naar het ziekenhuis brengen. Ze legde de kleine op de bank en ging naast haar zitten. Ze belde Jack, maar hij nam niet op.

Ze stuurde een WhatsAppbericht. *Bel me zo spoedig mogelijk terug, URGENT.*

Een halve minuut later zag ze dat Jack online was. Gelukkig, hij zal zo wel reageren. Ze keek het meisje aan dat nog steeds rustig op de bank lag. Eva keek weer op haar telefoon, maar er kwam geen reactie van Jack.

Eva werd witheet; dit doet hij nu altijd. De hele dag zit hij godsamme op die telefoon, maar reageren ho maar. Ze stuurde nog een bericht: *Bel me nu!*